

Jak mimozemšťané podporují globalizaci

Autor: Václav Jan

Zdá se, že vrcholnou fází globalizace by měla být globalizace vesmírná, soudě podle tun komiksů a záplavy filmů, které nás připravují na setkání s mimozemšťany.

Podle hollywoodských představ má setkání s vesmírnými bytostmi dva možné scénáře: buď budou zákešní a nebezpeční, a tudíž se musíme ve vlastním zájmu sjednotit a odhodit pozemské spory, abychom jim mohli čelit. Ve druhém případě budou vyspěle tolerantní, a jejich moudrá multikulturní vstřícnost bude mít přímo mezigalaktický rozměr. Před takovými tvory bychom se museli stydět za naše primitivní rasové předsudky, za naši zastydlou pozemskou malost, která v nekonečném vesmíru ztrácí smysl. Jinými slovy: ať tak nebo tak, údajná kosmická výzva v představách jejích konstruktérů čistě náhodou kopíruje myšlenkový koncept otců pozemské globalizace a relativismu, je jejím vyšším filozofickým axiomem a stvrzením, servírovaným v atraktivním obalu populární vědy a masové kultury. Předpokládá zcela samozřejmě odmítnutí a postupné prolnutí a odumření prakticky všech dosud směřodatných národních, rasových, kulturních, náboženských identit.

Připadal vám doposud černocho, muslim nebo lidojed v lecčems přece jen trochu odlišný? V porovnání s Marťanem nejlépe zjistíte, jak my, pozemšťané, jsme vlastně úplně stejní. To jen naši zaostalí, k rodné hroudě okovy tradic připoutaní předci, kteří nehleděli s takovou smělostí do vesmíru, mohli pěstovat zpozdilé představy o nějaké kontinuitě a respektu k odkazu předků.

Konečným řešením podle této filozofie by mohlo být smísení lidstva se všemi vesmírnými bytostmi v jeden druh, *kosmotvora*, občana *kosmolidu*, u něhož bude doveden k dokonalosti požadavek na charakter a inteligenci umožňující plnění povinností, ale neumožňující

samostatné myšlení, vznesený už kdysi autory panevropského ideálu zprůměrované světlehnědé masy. Jestliže dnes nevíme, kdo a odkud nám v daný moment skutečně vládne, ba často ani kdo a kde vlastně čerpá zisk z firmy, pro kterou pracujeme, ve vesmírném měřítku by byla **anonymita moci a tudíž i bezmoc člověka** (tvora) zcela fatální – nebude ani vědět, na které planetě a v které galaxii právě sídlí skutečná vláda, a nebude mít šanci se k ní přiblížit ani na vzdálenost milion kilometrů.

Ještě poměrně nedávno byly všechny zprávy o UFO, mimozemských civilizacích a o kontaktech s mimozemšťany svorně prohlašovány za nesmysly, hloupé pohádky pro slabomyslnější obecnstvo. Náhle se do popředí dostávají stále častěji nenápadné náznaky a informace, které podobné úvahy staví do mnohem pravděpodobnějšího světla a rehabilitují je jako pozornosti hodné, zdaleka ne tak absurdní, jak by se snad před časem zdálo. Experti NASA začali na prahu nového milénia opakovaně ujišťovat veřejnost o pravděpodobnosti, že nejsme ve vesmíru sami. Podle nich jsme možná blízko objevu mimozemského života, k němuž by mohlo dojít už během příštích dvou desetiletí.

„Ve vesmíru nejsme sami, a to ani v naší galaxii“, říká Duncan Forgan z Edinburské univerzity, který údajně vypočítal, že v galaxii Mléčné dráhy existuje nejméně 361 inteligentních civilizací.

Zjevně jde o téma velmi příhodné pro právě realizovaný sen globalistů o vytvoření jediného národa, zvaného **Lidstvo**, a jedné rasy – bez pojmenování, neboť rasa jako kategorie definitivně přestane existovat.

Agenda sjednocování národů do jednoho indiferentního tvorstva potřebuje už nutně věrohodnější a modernější ideovou oporu, než nabízejí slogany o bratrství, lidských právech, rovnosti, přírodních katastrofách, o světě bez válek a nenávisti atd., které se stávají tváří v tvář realitě neudržitelnými. Zdá se, že na mnoho mladých snů funguje jednoduchá myšlenka: Musíme se přece nejdříve sjednotit, máme-li dobývat vesmír. V éře plánů na osídlování vzdálených planet je nejvyšší čas překonat staré pořádky a odstranit umělé rozdíly mezi lidmi.

Do tohoto marketingu se velice hodí i představa existence mimozemšťanů, ať už mírumilovných nebo agresivních, a co je důležitější, ať už skutečných, nebo vymyšlených. Ve světě, v němž realitu vytvářejí média, propaganda a Hollywood (příčemž hranice mezi těmito fenomény jsou velmi mlhavé), je otázka víry lidstva v jakýkoli druh vnější výzvy či ohrožení jen otázkou vytvoření příslušného, dostatečně přesvědčivého a obecně sdíleného virtuálního pole, v jehož rámci bude manipulováno a usměrňováno obecné povědomí o žádoucím směru vývoje a jeho prioritách. Pokud vznikne potřeba předvést publiku nějaké Marťany, ať už inspirativně tolerantní nebo smrtelně nebezpečné (podle toho, co dramaturgie momentálně sezná za působivější), pak to nebude pro novináře, filmaře, trikové specialisty, spřátelené vědce a další podvodníky, kteří dnes v mysli širokého obecnstva nahrazují realitu politicko-korektními fikcemi, žádný problém. Technologie, moc, peníze a propaganda umožní cokoli.

Není problém zinscenovat válku s vesmírnými vetřelci někde v poušti tak věrohodně, že

konzumenti sklopí uši a zase si nechají vzít další kousek ze zbytečků svobody a vlastní vůle. Manažerů jednotného lidstva a firem, připravených na celoplanetární servis, je už více než dost, a o to neliběji nesou, že zatím chybí ona podstatná komponenta celého projektu, totiž právě ono jednotné lidstvo bez svébytného výrazu, specifických zájmů a očekávání, a bez jakéhokoli povědomí o hlubším smyslu vlastní existence, jinými slovy lidstvo neschopné reálného odporu proti jakékoli formě světovlády. Globální vládcové jsou zatím bez globálního lidu, ale prostředků na převýchovu mají neomezeně a s inscenováním falešné reality jak do historických, tak současných kulis mají už bohaté zkušenosti. Nelze přehlédnout, že veškeré své úsilí a naděje směřují k jasnému cíli, jímž je komplexní *Leibenschaft* digitálního věku.

Kdo by mýsl na sváry mezi lidmi, otevírají-li se nám tak vzrušující výzvy tajemného vesmíru, které čekají na naše smělé dobytelské plány, a potřebujeme-li se semknout v očekávání temných hrozeb ze vzdálených galaxií?

Právě v inverzi k pojmům jako *mimozemská rasa* nebo *vesmírné civilizace* se s neodolatelnou přirozeností vynořují žádoucí kategorie jako *lidská rasa* nebo *pozemská civilizace*, které by bez uměle nastaveného vesmírného měřítka prudce ztratily na životnosti.

Ve vyšší fázi procesu pak přichází na scénu *tvorstvo* – dál prozatím fantazie vesmírného globalismu nesahá.

„Nezbývá, než vytrvat, věřit v dobrou vůli a v pozitivní obrat světa, který povede k postupnému překonávání uzavřenosti, ke sbližování a nakonec snad i k tomu vytouženému vykoupení **celého tvorstva**“ (Eva Hájková v Deníku referendum).

Vesmírný výchovně-zábavný program musí mít samozřejmě příslušný ideologicky propracovaný rámec. Filmová studia ve Svatém lese chrlí veledíla, v nichž pozemšťané, zpravidla pod americkým velením, zachraňují planetu před nejrůznějšími hrozbami z vesmíru. Ideálním pozemským hrdinou se tady stává člověk, u něhož rasu nelze ani při sebepodrobnějším zkoumání určit, neboť každý z jeho předků i prapředků pocházel ze zcela jiného koutu světa, z jiného etnika a z jiné kultury. Moderní *homo nullius coloris* jako základní jednotka budoucího smíseného bezrasového lidstva je produktem touhy a úsilí globalistů, neboť od něj už nebude cesty zpět k původním rasám a tedy ani národům, čímž bude definitivně zaručena a pojištěna definitivita nového světového řádu jako alespoň stotisícileté říše. A tak se právě světoobčané univerzální rasy stále častěji stávají herci nejen v krátkých reklamních spotech, zvaných reklama, ale i v delších reklamních spotech, zvaných film. Herojové nedávné doby sice respektovali požadavky na pravidla diverzity a genderové vyváženosti, ale stále ještě vlastnili nežádoucí, příliš tradiční a nepochybné rasové, národní nebo pohlavní identity. Spasitelské poslání proto nejen v kosmických korábech sci-fi snímků přebírají stále častěji hrdinové všeobecně entropického původu.

V Hollywoodu zrození hybridní tvorové na rozmezí člověka, robota a mimozemšťana pak zosobňují sen o konečné fázi globálně-liberálního triumfu a symbolizují princip permanentní revoluce, kterou její architekti rozhodně nehodlají omezit jen na naši planetu. Budou šířit multikulturní modus na kohokoli, kdo se ocitne v jejich technologickém a mocenském dosahu,

neboť šílenství nezná hranic.

Však i takový ‚vetřelec‘ má jistě svou kulturu, která je nepochybně stejně hodnotná a cenná jako naše, i když se někdy projevuje trochu nezvykle, a především, i on má asi svá ‚práva‘. Pokud se někdy chová nepředvídatelně, je to výhradně vina naší neschopnosti vnímat jeho sociokulturní systém v kontextu jeho vlastních norem a hodnot. To se dá ještě napravit vzděláváním nových generací k ještě větší multikulturní toleranci a vstřícnosti k vetřelcům. Na to ostatně máme už dnes odborníků přehršel. Možná se pak staneme jen zpestřením vetřelcova jídelníčku, ale kdo jsme my, abychom odsuzovali jeho stravovací návyky ze svého omezeného kulturního pohledu a arogantně tak zobecňovali svou subjektivní a omezenou kulturní zkušenost?

Materialistický monismus dávno učí o kosmické jednotě bytí a ústí do morálního relativismu. *Transhumanisté* vzývají *noosféru* a doufají, že se jednou transformují do vyšších bytostí a stanou se humanoidy, post-lidmi. Podle encyklopedie Sociologického ústavu AV ČR: „**Idea o sjednocení všeho lidstva** se stává reálnou teprve dnes, i když je stále ještě jen v rovině ideálu. Je ale nezbytnou podmínkou vytvoření noosféry.“

Každopádně výsledek vesmírného myšlenkového posunu musí nutně vést ke sjednocení lidí a zapomenutí na všechny dosud platné a existující rozdíly. Barvotisková zábava, za níž naše děti dobrovolně utrácejí kapesné, musí ideově souznít s agendou politických a ekonomických elit a jejich globalizačním a multikulturním perspektivám. Kosmo-globalizační náboženství má vytvořit nový rozměr vnímání, v jehož nekonečném měřítku by se pojem Lidstvo stal dostatečně konkrétní množinou, aby v jejím rámci člověk dokázal uspokojit veškeré své kmenové instinkty a kulturně-civilizační ideály.

Kosmologická agitace je stále zřetelnější součástí mainstreamové propagandy v rovině vědecké, zábavné i duchovní. Vyznavači instantního náboženství si na zdi věší plakáty s obrázkem létajícího talíře a nápisem „I want to believe“. Je výhodnější dovést lidi k víře kratochvilnou formou, než je nutit násilím. „Světovou vládu budeme mít, ať už chceme, nebo ne. Jedinou otázkou je, jestli s ní budou lidé souhlasit dobrovolně, nebo je k tomu budeme muset přinutit“ (spoluzakladatel FEDu Paul Warburg).

Jedno náboženství, jeden světový soud, jeden jazyk, jedna rasa, jedna vláda. O *jednotě lidské rasy* výslovně mluvil už Jan Pavel II.

„Dialog mezi náboženstvími se nám snaží přiblížit chvíli, kdy budeme schopni ve tvářích cizinců poznat někoho blízkého, našeho bratra či sestru. Kdo jiný může pomoci uvědomit si **bratrství celého lidstva** než ti, kteří se seznámili se společným Bohem a univerzální vyšší mocí, jež nezná hranic a inspiruje srdce lidí k dobrotě a lásce?“ (Tomáš Halík, Forum 2000, rok 1998).

Pojem **lidstvo** se v praxi novo-osvícenců (neomarxistů) stal sakralitou, stejně jako kdysi u

osvícenců (a marxistů) pojem *lid*, a jeho jménem je vynášen samozvanou soudní stolicí absolutní ortel nad naší civilizací.

„Jsme připraveni na to, co se nyní z hloubi vesmíru blíží k naší Zemi? Souboj lidstva s brutálním, bezcitným a technologicky nadřazeným mimozemským nepřítelem bude buď vítězný, nebo poslední, protože v případě porážky žádný člověk nepřežije“ (distributor snímku *Den nezávislosti: Nový útok*, 2016).

Principiálně jde o stejně vděčné téma, jakým je např. globální oteplování. Shawn Domagal-Goldman z Pennsylvánské univerzity, napojený na projekty NASA, posunuje globálně-oteplovací alarmismus na vesmírnou úroveň, když zcela vážně nabádá lidstvo k omezení produkce zplodin a skleníkových plynů s argumentem, že pokud nás sledují vyspělejší civilizace, mohly by se rozhodnout lidstvo za jeho neekologické chování tvrdě potrestat, a to případně až genocidními prostředky.

Je třeba hledat celoplanetární a časem i nad-planetární témata, v jejichž světle by všechny dosavadní mezikulturní hranice vypadaly banálně a přežitě, témata, která umožní nastolit a zdůvodnit principy jednotného řízení a kontroly a jejich dobrovolné přijetí v co nejmasovějším měřítku. Neboli: nebude snad tváří v tvář invazi vetřelců nebo návštěvě mírumilovných zelených mužíčků vypadat zcela zpozdile ten, kdo by chtěl ještě vážně řešit stoupající počet muslimů ve Francii nebo černochoů v Německu? Minimálně v nasvícení mainstreamových médií nepochybně ano. A to je, oč tu běží.

Je krajně pravděpodobné, že jsme ve vesmíru sami, a je jisté, že rozdíly mezi pozemskými kulturami, etniky a civilizacemi jsou přirozenou věcí, vzniklou tisíciletým vývojem. Že vnitřní kontinuita etnicky homogenních národů, jejich rozvoj, jakož i vzájemné střetávání a soutěžení, jsou podstatou pozemské civilizace. Že je tím nejušlechtilejším ze všech realistických očekávání požadovat mírovou a smysluplnou spolupráci svéprávných a samostatných národních vlastí, které se budou rozvíjet svobodně, samostatně, v souladu s genetickým a kulturním odkazem svých předků, a v neposlední řadě ‚za svoje‘, tedy podle svých možností a schopností, bez nerealistických očekávání a zlodějských instinktů, vytvářejících falešné představy o všeobecném nároku na jakékoli cizí bohatství, vznikajícího jen na základě vůle parazita a jeho drzosti, agresivity a schopnosti přivlastnit si status oběti nějaké křivdy nebo útlaku.

Chtělo by se po nás, abychom se zahleděli vysoko vzhůru a zapomněli na dávno přežité pozemské hranice a rozdíly. Abychom rezignovali na vlastní zájmy, přičemž ti, kteří exobiologickou agendu tak příčinlivě servírují, svoje zájmy ani na vteřinu nepouštějí ze zřetele. Jenže k jejich smůle platí, že se svými pozemskými starostmi jsme ve vesmíru asi sami a budeme je muset vyřešit s respektem k lidské přirozenosti, neboť její popírači se hned tak pomoci z vesmíru nedočkají. A pokud nějaké jiné civilizace ve vesmíru existují, kdo si dnes dokáže představit, jaká překvapení nám střetnutí s nimi přinese? Ivan Mládek kdysi vykládal tuto anekdotu:

Pán vidí na louce Marťany, kteří právě přistáli a vystupují z vesmírné lodi, a ptá se jich:

„To jste tam u vás všichni takoví zelení?“

„Ano, my Marťané jsme všichni zelení.“

„A to jste všichni takoví malí?“

„Ano, všichni jsou u nás takhle malí.“

„A všichni máte taková tykadélka?“

„Ano, všichni máme tykadélka.“

„A to všichni nosíte takové mohutné zlaté řetězy, náramky a prsteny?“

„Ale ne, to jenom my, Židi.“

Stůjme nohama na pevné z(Z)emi. Strkat před problémy hlavu do oblak je stejné jako strkat ji do písku. Náš svět je tady a teď, a přestože čelí od poloviny minulého století programové destrukci a dospěl na okraj propasti, naděje na záchranu ještě může být reálná, pokud sami sobě nebudeme lhát o podstatě jeho ohrožení. Ničivá invaze cizích civilizací, ač to tak podle programů multikin či konferencí ‚duchovních elit‘ nevypadá, kupodivu nepřichází z Marsu ani z Andromedy, ale z mnohem méně vzdálených vesmírů.

My jsme stráž nezdolná, války žhář chraň se nás,

každý válečný plán se vám zmaří.

Lid všech zemí a ras spojil mír v jednu hráz,

hledí budoucnosti s pevnou tváří.

(Píseň míru, 1949)

Psáno pro Dělský potápěč.

Pozn.: Veškerá zvýraznění v textu jsou dílem autora.